

Kız ve Su Sıçanı

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Su Sıçanı

Aysel Banu YAVUZAL

Maya evinin yakınındaki dereyi çok severdi. Her sabah sarı yağmur çizmelerini giyer, kırmızı kapüşonlu ceketinin fermuarını çeker ve yeşil kanvas sırt çantası arkasında zıplayarak patikadan aşağı koşardı. Küçük bir defter ve bir kurşun kalem taşır, gördüğü her şeyi yazmaya hazır olurdu. Su, pürüzsüz taşların üzerinden şırıldar, söğüt ağaçları esintide hafifçe sallanırdı.

Güneşli bir gün, Maya çimenli nehir kıyısında hiç kıpırdamadan oturdu. Uzun bitkilerin arasında hafif bir hışırtı duydu. Sonra onu gördü: kıydan dışarı bakan küçük kahverengi bir su sıçanı. Tüyleri yumuşak kahverengi, burnu küt ve yuvarlak, minik kulakları neredeyse gizliydi. Ona göz kırpan küçük koyu renk gözleri vardı. Maya onu korkutmamak için nefesini tuttu.

Defterine yazdı: 'Su sıçanı! Küçük, kahverengi, utangaç.'
Okulda öğretmenine su sıçanlarını sordu. Öğretmeni, 'Dereler ve nehirler boyunca yaşarlar, ama bol bitkili sağlıklı nehir kıyılarına ihtiyaçları var,' dedi. Maya daha fazlasını öğrenmek istedi. Evinin yakınındaki dere hakkında ona bilgi verebilecek birinin olup olmadığını sordu. Öğretmeni gülümsedi ve ona bir telefon numarası verdi.

Cumartesi günü Maya, dere kenarında Bay Ellis ile buluştu. Uzun boylu ve yapılıydı; açık tenli, kısa gri saçlı, yeşil gözlü ve kısa gri sakallıydı. Zeytin yeşili iş pantolonu, birçok cepli haki bir yelek, kahverengi botlar ve geniş kenarlı bir güneş şapkası giyyordu. 'Merhaba Maya,' dedi sıcak bir gülümsemeyle. 'Su sıçanlarımızdan biriyle tanıştığınızı duydum.' Maya başını salladı, koyu renk gözleri parıldıyordu.

Bay Ellis, su sıçanlarının saklanacak güvenli yerlere ve yiyecek yemeye ihtiyaç duyan utangaç hayvanlar olduğunu açıkladı. 'Nehir kıyısındaki bitkileri çok severler,' dedi. 'Ama yerli bitkilerin çoğu kayboldu. Onlar olmadan su sıçanlarının yaşayacak yeri kalmıyor.' Maya etrafına baktı. Nehir kıyısı çoğunlukla çıplak toprak ve kısa çimenlerle kaplıydı. Gördüğü küçük su sıçanı için üzüldü.

'Yardım edebilir miyiz?' diye sordu Maya. Bay Ellis başını salladı. 'Dere boyunca yerli bitkileri yeniden canlandırmak için gözetim altında bir proje var. Çocuklar katılabilir, büyükler dikkatle izler.' Maya'nın yüzü, ön dişi eksik gülümsemesiyle aydınlandı. 'Yardım etmek istiyorum!' dedi. Bay Ellis ona orada iyi yetişecek bitkilerin bir listesini verdi; bataklık kadife çiçeği ve mor kurtotu gibi.

Ertesi hafta sonu Maya, Bay Ellis ve birkaç çocukla birlikte dere kenarına katıldı. Eldiven giydiler ve küçük el bellekleri taşıdılar. Bay Ellis onlara küçük çukurlar kazmayı ve fideleri dikkatlice yerleştirmeyi gösterdi. 'Bitkiler kıyıyı bir arada tutar,' dedi. 'Su sıçanlarına yiyecek ve siperlik verirler.' Maya minik bir bataklık kadife çiçeği dikti ve etrafındaki toprağı nazikçe sıvazladı.

Her hafta Maya bitkileri kontrol etmek için dereye gitti. Hava kuru olduğunda onları suladı ve onları sıkıştırmaya çalışan yabani otları yoldu. Bazen su sıçanını yeniden görürdü, kıydan dışarı bakarken. Küçük koyu gözleriyle onu izler, sonra hafif bir şıptıyla suya dalıp kaybolurdu. Maya defterine yazdı: 'Sıçan bugün yüzdü! Uzun ince kuyruk.'

Haftalar geçtikçe bitkiler daha uzun ve güçlü büyüdü. Yeşil yapraklar nehir kıyısı boyunca yayıldı ve parlak çiçekler açmaya başladı. Bay Ellis, Maya'ya kıyıdaki su sıçanı yuvalarını nasıl fark edeceğini gösterdi. 'Elma büyüklüğünde küçük, yuvarlak delikler arayın,' dedi. Maya üç tane buldu! Sıçanların kendilerine yuva yapmasından gurur duydu.

Bir öğleden sonra Maya, arkadaşı Sam'i dereyi görmeye getirdi. Sessizce durup bir su sıçanının suyun karşısına yüzdüğünü izlediler. Uzun ince kuyruğu arkasından sürükleniyor, kahverengi tüyleri parlak ve ıslak görünüyordu. 'Çok tatlı!' diye fısıldadı Sam. Maya başını salladı. 'Bir tane daha var,' dedi, kıyının yakınında bir bitki sapını kemiren bir sıçanı işaret ederek.

Sonra Bay Ellis onları yanına çağırdı. 'Size gösterecek özel bir şeyim var,' dedi. Onları bitkilerin sık ve uzun olduğu bir yere götürdü. 'İzleyin,' dedi yumuşak bir sesle. Maya ve Sam çömeldi. Kısa süre sonra iki minik yavrusu olan bir anne su sıçanı gördüler. Yavrular annelerinin arkasından paytak paytak yürüyor, minik burunları seğiriyordu. Maya'nın kalbi sevinçle doldu.

Bay Ellis, nehir kıyısı yeniden sağlıklı olduđu için su sıçanlarının iyi durumda olduđunu söyledi. 'Yerli bitkiler onlara yiyecek, barınak ve dere boyunca güvenli yollar sağlar,' dedi. Maya yeşil kıyıya ve pırıldayan suya baktı. Su sıçanını ilk gördüğü günü ve o zamandan beri ne kadar çok şeyin değıştiğini düşündü. İçini sıcak bir gurur kapladı.

O akşam Maya ailesine projeyi anlattı. 'Bitkiler diktik ve şimdi su sıçanlarının bir yuvası var,' dedi. Annesi gülümsedi. 'Bir fark yaratmaya yardım ettin, Maya.' Maya defterine su sıçanının resmini çizdi ve yazdı: 'Sağlıklı nehir kıyıları yaban hayatını destekler.' Bitkilerinin büyümeye devam ettiğinden emin olmak için dereyi ziyaret etmeye devam etmeye karar verdi.

Ertesi bahar nehir kıyısı yeşil bitkiler ve rengârenk çiçeklerle dolup taşıyordu. Maya kıyı boyunca yüzen ve atıştıran su sıçanları gördü. Ayrıca dereye gelen yusufçuklar, kelebekler ve kuşlar gördü. Bay Ellis, 'Sağlıklı bir dere böyle görünür. Sen ve diğer çocuklar harika bir iş çıkardınız,' dedi. Maya mutlulukla ışıldadı.

Maya dereyi ziyaret ettiğinde hâlâ sarı yağmur çizmelerini ve kırmızı ceketini giyiyor. Doğa rozetli yeşil sırt çantasını ve defterini taşıyor. Bazen sessizce oturup su sıçanlarını izliyor. Utangaç olduklarını biliyor, bu yüzden kıpırdamadan durup gülümsüyor. Su kenarında yaşayan küçük kahverengi hayvanlara kendini bir dost gibi hissediyor.

Artık Maya küçük eylemlerin bile doğaya yardım edebileceğini biliyor. Arkadaşlarına, 'Yaban hayatına yardım etmek istiyorsanız bitkilerle başlayın. Hayvanları besler ve onlara yuva verirler,' diyor. Neşeli projeye gurur duyuyor ve su sıçanlarının sağlıklı nehir kıyısında oynamasını izlemeyi çok seviyor. Dereye her ziyaret, yumuşak sürprizlerle dolu yeni bir macera gibi geliyor.